

Inczédy Tamás JURAJ

A tömött 7-es busz túlsó végében megláttam Jurajt. Épp akkor szállhatott fel. Intettem neki, de nem vett észre. Próbáltam közelebb férkőzni. Ahogy átvágtam magam a tömegen, sorra potyogtak be régi közös emlényeink, melyeket az Egyenlítő környékén éltünk át. Túlzás volna barátságnak mondani, inkább ismerősök voltunk, de tény, hogy sok mindenem mentünk keresztül együtt és mindig jól kijöttünk.

Évek óta nem láttam. Legutóbb a trópusokon találkoztunk, épp nősülni készült, és bár örültem, hogy összefutunk, annyira részeg voltam aznap, nem lehetett tartalmas beszélgetés.

Azóta van két fia, jó a házassága, legalábbis ezt hallottam.

Amint haladok előre, két könyök közt ismét meglátom egy pillanatra. Ő bezzeg nem sokat öregedett. Irigységgel vegyes öröm van bennem. Juraj mindig élvezte az életet, s közben nem hódolt szélsőségeknek.

összetéveszthetetlen

Jó lesz beszélgetni veled. No de épp itt? Magyarországon, egy tömött buszon? Remélem, ráér, és beülhetünk valahová. Már közel vagyok, szépen nyílik előttem a tömeg, pár pillanat és üdvözölhetem. Igen, ő az, összetéveszthetetlen, ahogy a kézfejét tartja, miközben magyaráz. Megtorpanok. Tulajdonképpen kinek is magyaráz ilyen elmélyülten? És mi ez az egész?!

A másik keze egy fiú csípőjén van.

Eddig oda akartam férközni, most már bújok az emberek közé, nehogy észrevegyen. Hallom a hangját, valóban az övé és...

... és magyarul beszél. Képtelenség. Mikor találkoztunk utoljára? Négy éve? Akkor egy kukkot sem tudott magyarul, illetve poénból bemagolt annyit, hogy *gyere baszni kukoricásba*. Azóta megtanult volna rendesen? Képtelenség.

Keresem a felületet, ahol megcsíphetném magamat, hogy felébredjek, kézfejemen csavarom a bőrt, és ezzel egy időben a jobb lábfejemre is rátaposok bal sarokkal, de semmi, csak a sima fájdalom. Kétség sem fér hozzá, ez a valóság. Nem azért nem merek odalépni hozzá, mert meleg, vagy biszeksz, vagy nemtudommi, hanem mert mégis, mit mondjak ebben a szituációban?! Azt, hogy helló, Juraj, hogy vagy? Régen találkoztunk, asszony, gyerekek?

nem lehet Juraj

Eldöntöm magamban, hogy nem ő az, hanem valaki, aki nagyon hasonlít rá. Hiszen van ilyen, egy alkalommal saját magamat láttam vonatra várni a Keletiben, arrogáns voltam és flegma. Igen, ez a srác nem lehet Juraj, hisz Juraj egy távoli szigeten él boldogan a feleségével, három szónál nem beszél többet magyarul, és igen, ahogy jobban megnézem, ez az illető itt fiatalabb is nála. Egy szó, mint száz, ő nem Juraj.

Ekkor buszmegállóhoz érünk, az ajtó nyílik, és ő kilép a sráccal. Egymás kezét fogva haladnak, olyan lassan, hogy szinte állnak.

Az ajtóhoz lépek, bámulok kifelé. Ő megérzi, hogy valaki figyeli, visszafordul. A busz ajtaja záródik, mi meg végtelennek tűnő távolságból nézzük egymást.

kép | Ahmed Mahin Fayaz, flickr.com